

Κυριακή 27 Ιανουαρίου 2019

15η Κυριακή τοῦ Λουκᾶ.

Λουκᾶ 19, 1 – 10

«...καί σπεύσας κατέβη» (Λκ. 19, 6)

Ὁ μικρόσωμος Ζακχαῖος σήμερα παρουσιάζεται μέσ' ἀπό τήν εὐαγγελική περικοπή πού ἀκούσαμε ὡς ἕνας γίγαντας τῆς ἀρετῆς, τῆς μετανοίας, τῆς θεϊκῆς γνώσεως καί ὡς εὐλογημένος ἀποδέκτης τῆς σωτηρίας.

Ἀνεβαίνει στή συκομουριά γιά νά δεῖ τό Χριστό. Χρησιμοποιεῖ τό δέντρο γιά νά πάρει τό ὕψος πού τοῦ ἔλειπε. Κάνει αὐτό πού κάνουν πολλοί ἄνθρωποι. Προσπαθεῖ νά ὑψωθεῖ χρησιμοποιῶντας κάτι πού δέν εἶναι δικό του. Ἀμέτρητοι εἶναι ἐκεῖνοι πού προσπαθοῦν νά πάρουν ὕψος ἀπό τά δεκανίκια πού κατασκευάζουν μόνοι τους. Ἀνεβαίνουν στό δέντρο τῆς ἐπιστήμης γιά νά πάρουν τό ὕψος τοῦ μορφωμένου. Ἀνεβαίνουν στό δέντρο τοῦ χρήματος γιά νά πάρουν τό ὕψος τοῦ ἄρχοντα. Ἀνεβαίνουν στό

δέντρο τῆς κοινωνικῆς καταξίωσης γιά νά πάρουν τό ὕψος τοῦ ἐπιτυχημένου. Ἀνεβαίνουν στό δέντρο τῆς ὑποκρισίας γιά νά πάρουν τό ὕψος τῆς εὐσέβειας. Ἀνεβαίνουν στό δέντρο τῆς φαντασίας γιά νά πάρουν τό ὕψος πού ὄνειρεύονται ὅτι ἀξίζουν.

Πάνω ἀπό τό ψεύτικο αὐτό ὕψος οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦν νά δοῦν καί νά βιώσουν τήν ἀλήθεια τῆς ζωῆς. Ν' ἀπαντήσουν στά μεγάλα ἐρωτήματα τῆς ὑπαρξῆς τους. Νά ικανοποιήσουν τίς ἐπιθυμίες καί τούς πόθους πού γεμίζουν τήν καθημερινότητά τους. Ἀπό τό ψεύτικο αὐτό ὕψος οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦν νά προσεγγίσουν τό Χριστό. Θέλουν νά Τόν δοῦν, νά Τόν γνωρίσουν, νά Τόν ἀκούσουν, ἀλλά ἀπό μακριά. Θέλουν νά ἔχουν μία ἐπαφή μέ τό Χριστό, ἀλλά ἀπό τήν ἀσφάλεια τῆς συκομουριᾶς τους. Ἀπό τό ὕψος πού τούς παρέχει αὐτή καί μέσα ἀπό τά φυλλώματά της πού κρύβουν τά ἐλαττώματά τους. Πλησιάζουν τό Χριστό χωρίς νά ἐγκαταλείψουν τίς ἀντιλήψεις τους, χωρίς νά μετανιώσουν γιά τά λάθη τους, χωρίς νά θυσιάσουν τίς θέσεις τους. Πλησιάζουν τό Χριστό, ἀλλά συντηροῦν καί μία ἀπόσταση, διότι φοβοῦνται τήν ἔνωση μέ τό Χριστό.

Φοβούνται νά κοιταχτοῦν μέ τό Χριστό στά μάτια. Φοβούνται στήν ιδέα ὅτι πρέπει νά ἐγκαταλείψουν τή συκομουριά τους.

Ὁ Κύριος ὅμως πού περιδιαβαίνει στά μονοπάτια τῆς ἀνθρώπινης πραγματικότητας, ἔρχεται κάποια στιγμή κάτω ἀπό τά δεκανίκια τοῦ καθενός μας, διότι εἶναι ἀληθινά ταπεινός καί δέν ντρέπεται νά σταθεῖ κάτω ἀπό μᾶς. Στέκει λοιπόν στό χωματόδρομο τῆς ζωῆς μας καί ρίχνει μέ ἀγάπη τό βλέμμα Του στό ὕψος πού ἀνεβάσαμε ἐμεῖς τούς ἑαυτούς μας. Ἀπό τή δική Του ταπείνωση καί μέ ἀνείπωτη ἀγάπη φωνάζει τόν καθένα μέ τ' ὄνομά του καί μᾶς καλεῖ σέ μία κατάβαση, ὅπως ἔκανε μέ τό Ζακχαῖο: «Ζακχαῖε, σπέυσας κατάβηθι». Αὐτό ὁ Χριστός τό κάνει μέ ὅλους, χωρίς ἐξαιρέσεις καί χωρίς διακρίσεις. Ὅλους μᾶς προσκαλεῖ σ' αὐτή τή νοερή κατάβαση. Μᾶς προσκαλεῖ σέ μία συμπόρευση μαζί Του. Μᾶς προτρέπει νά ἀνοίξουμε τό σπίτι τῆς ψυχῆς μας καί νά Τόν φιλοξενήσουμε.

Ἡ φιλοξενία τοῦ Χριστοῦ μέσα μας εἶναι τό ζητούμενο καί ὁ σκοπός τῆς ὑπαρξῆς μας. Γι' αὐτή τή φιλοξενία, γι' αὐτή τήν ἔνωση πλαστήκαμε. Γιά

τό λόγο αυτό υπάρχουμε. Μόνον όταν ο Χριστός συγκατοικεί στην ύπαρξή μας έχει νόημα, χαρά και έλπίδα ή ζωή μας. Η σωτηρία είναι τό δῶρο τοῦ Χριστοῦ καθῶς εἰσοδεύει στό σπίτι πού έτοιμάσαμε για Έκεῖνον καί Τόν περιμένουμε.

Γιά νά πετύχουμε αὐτή τή φιλοξενία χρειάζεται πρῶτα νά πετύχουμε τήν κατάβαση ἀπό τά δεδομένα μας. Νά ἀρνηθοῦμε τή «συκομουριά» πού νομίζουμε ὅτι μᾶς δίνει ὕψος. Νά μείνουμε χαμηλά. Νά μήν ντραποῦμε γιά τό μικρό πνευματικό μας ἀνάστημα. Μήν ξεχνοῦμε ὅτι ὁ Κύριος ἀγκάλιασε τά νήπια ὄλων τῶν εἰδῶν καί μᾶς κάλεσε νά νηπιάζουμε στήν κακία καί καί νά φυλαγόμαστε ἀπό τήν ὑπερβολική ἐξυπνάδα. Μή φοβηθοῦμε νά κλαδέψουμε τόν ἐγωισμό μας, τή δαιμονική ἔπαρση, τήν ψευδαίσθηση ὅτι εἴμαστε τό κέντρο τοῦ σύμπαντος. Μήν ντραποῦμε νά παραδεχθοῦμε τίς ἐλλείψεις μας, νά ὁμολογήσουμε τά λάθη, τά πάθη, τίς πτώσεις, τίς ἀδικίες, τίς ἀδιακρισίες, τίς ἐπιθέσεις, τίς προσβολές, τίς προδοσίες πού διαπράξαμε.

Ἐάν μιμηθοῦμε τό Ζακχαῖο καί ταπεινώσουμε τόν ἑαυτό μας, θά ἀξιωθοῦμε νά γίνουμε οἰκοδεσπότες τοῦ Χριστοῦ. Ὅσο περισσότερο ἐξευτελίσουμε τήν ψεύτικη ἀξιοπρέπειά μας, τόσο μεγαλύτερη θά εἶναι ἡ εὐλογία πού θά μᾶς δώσει ὁ Κύριος ἀπό τήν ἐπίσκεψή Του στήν ὑπαρξή μας. Μέ τή δική μας κάθοδο ἀπό τά ψεύτικα ὑποπόδια θά ἀξιωθοῦμε τήν ἄνοδο πού θά μᾶς δωρίσει ὁ Λυτρωτής στά ὑψίπεδα τῆς θεογνωσίας καί τῆς σωτηρίας. Μακάρι νά κάνουμε ἐμεῖς αὐτή τή βουτιά, γιά νά μπορέσει καί ὁ Θεός νά μᾶς χαρίσει τήν αἰώνια ἀνάσταση. Ἀμήν.